

men jeg maa tværtimod udtale min Overbevisning om, at det aldeles ikke vil blive Tilfældet, hvad det ærede Medlem sagde.

Formanden: Det 3die Medlem for 7de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

M. P. Hansen: Ja, jeg er meget taknemmelig for den Udtalelse, som vi hørte af den høitærede Minister med Hensyn til det af mig opstaaede Spørgsmaal. Jeg har ingenlunde villet driste mig til at udtale, at en saadan Opgjørelse som den, jeg ønskede, burde finde Plads i selve Finantsloven; jeg tillod mig kun for at nævne den som Noget, der mulig kunde optages i et Bilag til Finantsloven. Jeg er overbevist om at saavel den ærede Regjering som ethvert enkelt Medlem i denne Forsamling gjerne ønsker at høre den store Befolkning de af mig omtalte Oplysninger og den Beroligelse, som de ville kunne foranledige. Og, naar vi kun kunne opnå i det Hele at faae en saadan koncentreret Opjærelse af Landets Gjæld, saa kan det jo i Virktighed være mig det Samme, om den mulig meddeles paa et andet Sted end i Finantsloven; jeg skal saaledes eksempelvis tillade mig at nævne Lov og Ministeraltidendens Saaligt en saadan aarlig Opjærelse sandes der vilde den jo desfra blive optagen i de fleste Pressevindsklaude, og derigjennem vilde altsaa Dystet om de omhandlede Oplysninger, der vistnok vilde tilveiebringe en vis Beroligelse af Befolkningen, være fyldestgjort.

Brind Seidelin: Jeg kan ikke være enig med den ærede Finantsminister i, at Udtalelserne i Motiverne til Loven af 21de Januar 1871 om Hærgesforholdene ved Sallingesund og Wilsund ikke skulde have nogen som helst forpligtendes Betydning overfor selve Lovens særlige Bestemmelser. Det maa jo efter den ærede Ministers Ord være hans Mening, at Regjeringen skulde være berettiget til at gennemføre den nævnte Lov blot i efter selve Indholdet af dens enkelte Paragrafer uden noget Hensyn til dens Motiver eller med andre Ord, at den ærede Finantsminister skulde

være berettiget til at gennemføre Loven, efter hvilken Plan han behagede, og uden noget Hensyn til, hvad det kostede. For en Høfligheds Skyld begjærer man vel paagjældende Amtsfommuners udtryffelige Samtykke dertil, men det er aldeles ligegyldigt, om de give et saadant Samtykke, thi man gjør alligevel, hvad man vil. Jeg ser ikke rettere, end at, da begge de to i den omtalte Sag forpligtede Parter maa være lige stillede, saavel Statskassen som Amtsfommunerne, saa maa det derefter ogsaa være en ren Høfligheds Sag, at man her begjærer den i Finantsloven opførte, af mig omtalte Bevilling hos Rigsdagen. Er Finantsministeren berettiget til at fordre, at Amtsfommunerne skulde udtrede de fornødne Bidrag som fremkomme ved, at Loven af 21de Januar 1871 af ham bliver gennemført efter andre og mere kostbare Planer end den, der laa til Grund for det i sin Tid vedtagne Overflag, saa maa han nemlig selvsølgelig ogsaa være berettiget til at stille det samme Krav overfor Rigsdagen. Men omvendt: hvis han ikke er berettiget dertil — og det er han naturligtvis ikke — saa er han selvsølgelig heller ikke berettiget til at stille et saadant Forlangende til den Ordning interesserede Amtsfommuners. Thi deres Forpligtelse rækker ikke længere end netop til det Grundlag, der hviler paa de Planer og Overflag, som i Henhold til hvilke Loven af 21de Januar 1871 blev vedtaget. Derfor den høitærede Finantsminister mener, at disse Planer og Overflag ikke tilstede en hensigtsmæssig Gjennemførelse af Loven, saa ser jeg derfor ikke rettere end, at Loven er ubrugelig. For Virktigheden det jo ikke andet end glæde mig, at den høitærede Minister dog nu er kommen til Erkjendelse af, at de Planer og Overflag, i Henhold til hvilke Loven blev vedtaget, ikke er hensigtsmæssige overfor Spørgsmaalet om dens Gjennemførelse. Jeg tillod mig allerede, da Forslaget til Loven af 21de Januar 1871 forelaa her, at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det vilde blive Tilfældet, naar den Gang afviste den høitærede Minister mine Bemærkninger, idet han henviste til Regjeringens Tekniker og til Erklæringer fra Mænd, som havde havt med